

NEDERLANDSE EDITIE

BIRTHDAY GIRL

NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR
PENELOPE DOUGLAS

1

Jordan

Hij neemt niet op. Dit is de tweede keer dat ik hem bel in vijftien minuten en mijn berichten krijgen ook al geen reactie. Had hij nog gepland om eraan te denken om hier om twee uur te zijn?

Ik beëindig het gesprek en kijk op naar de klok boven de bar, die aangeeft dat het inmiddels bijna middernacht is. Nog twee uur voordat mijn vriend denkt dat ik klaar ben met werken en opgehaald moet worden.

En ik dacht nog dat we geluk hadden met een verrassing vanavond; dat ik onverwachts eerder vrij ben.

Shit.

Ik moet mijn auto aan de praat krijgen. Ik kan niet blijven rekenen op hem voor een lift.

De muziek vult de lucht om me heen, klanten lachen rechts van me, en een van de andere barmannen vult de koelbox met ijs aan mijn linkerkant.

Een ongemakkelijk gevoel prikt in mijn nek. Als hij niet opneemt, dan slaapt hij of is hij ergens uit. Beide kunnen betekenen dat hij aan me denkt als het al te laat is. Hij is niet altijd onbetrouwbaar, maar het zou ook niet de eerste keer zijn.

Dat is het probleem met een gewone vriend veranderen in je vriendje, denk ik. Hij denkt nog steeds dat hij overal mee weg kan komen.

Ik pak mijn shirt en schooltas uit het kastje onder de taps en stop mijn telefoon in mijn broekzak. Ik trek een flanellen overhemd aan over mijn tanktop, knoop het dicht en stop

de voorkant in mijn spijkerbroek om mezelf te bedekken. Ik kleed me wel wat sexy voor de fooien, maar ik ga hier niet zo de deur uit.

‘Waar ga je heen?’ vraagt Shel terwijl ze naar me gluurt als ze een biertje tapt.

Ik kijk naar mijn baas, die haar zwarte haar met blonde plukken heeft opgestoken en een reeks kleine hartjes getatoeëerd heeft rond haar bovenarm.

‘Om middernacht is er een vertoning van *Evil Dead* in bioscoop The Grand Theater,’ vertel ik haar wanneer ik het kastje sluit en de leren riem van mijn schoudertas over mijn hoofd schuif. ‘Ik ga daar de tijd doden en wachten op Cole.’

Ze is klaar met het tappen van het biertje en kijkt me aan alsof ze een miljoen dingen wil zeggen maar niet weet waar te beginnen.

Ja, ja, ik weet het.

Ik wou dat ze ophield me zo aan te kijken. Het is heel goed mogelijk dat Cole er om twee uur niet is, aangezien hij nu niet opneemt. Dat weet ik. Het kan zijn dat hij compleet bezopen is bij een vriend thuis.

Of hij kan gewoon thuis liggen te slapen, met de wekker gezet om me om twee uur op te halen maar met zijn telefoon in een andere kamer. Het is niet waarschijnlijk, maar het kan. Hij heeft nog twee uur. Ik geef hem twee uur.

Bovendien, mijn zus is aan het werk, en niemand hier kan me naar huis brengen. Het is rustig op het werk vanavond, en ik werd vroeg naar huis gestuurd omdat ik de enige ben zonder kinderen om voor te zorgen.

Ook al heb ik het geld net zo hard nodig.

Ik grijp de riem van mijn tas die over mijn borst ligt en voel dat ik ouder zou moeten zijn dan achttien.

Nou ja, negentien nu. Ik was bijna vergeten wat voor dag het is.

Ik haal diep adem en duw de zorgen voor deze avond weg. Veel mensen van mijn leeftijd hebben geldproblemen,

kunnen hun rekeningen niet betalen en moeten vragen om een lift. Ik weet dat het teveel gevraagd is om alles nu al op orde te hebben, maar het is nog steeds gênant. Ik haat het om hulpeloos te lijken.

En ik kan Cole ook niet de schuld geven. Het was mijn beslissing om wat er over was van mijn studielening te gebruiken om hem te helpen zijn auto te maken. Hij is er ook voor mij geweest. Op een bepaald moment was de  n alles wat de ander had.

Shel draait zich om, zet het bier voor Grady – een van de stamgasten – neer, neemt zijn contante geld aan en kijkt me opnieuw aan terwijl ze de verkoop in de kassa invoert.

‘Je hebt geen werkende auto,’ zegt ze. ‘En het is donker buiten. Je kunt niet naar de bioscoop lopen. Mensenhandelaars zoeken gelukkig nooit naar hete tienermeiden met blond haar en zo.’

Ik snuif. ‘Je moet stoppen met Lifetime-films kijken.’

We wonen misschien niet ver van een paar grotere steden, en Chicago is maar een paar uur verderop, maar we zitten nog steeds in de middle of nowhere.

Ik til het schot op en loop achter de bar vandaan. ‘De bioscoop is hier om de hoek,’ zeg ik. ‘Ik ben er in tien seconden als ik ren alsof ik er een cijfer voor krijg.’

Ik klop Grady op de rug terwijl ik wegloop, en zijn grijze paardenstaart zwaait mee wanneer hij zich omdraait en naar me knipoogt. ‘Dag, meid,’ zegt hij.

‘Fijne avond.’

‘Jordan, wacht,’ roept Shel over de jukebox, en ik draai mijn hoofd om naar haar te kijken.

Ik kijk hoe ze een doosje uit de koeler haalt samen met een kartonnen pakje wijn en ze allebei over de bar naar me toe schuift.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag,’ zegt ze met een grijns alsof ze weet dat ik dacht dat ze het vergeten was.

Ik begin te glimlachen, til het kleine Dunkin’ Donuts-

doosje open en zie een half dozijn donuts.

‘Het was het enige wat ik snel kon halen,’ legt ze uit.

Hé, het is taart. Soort van. Ik klaag niet.

Ik sluit het doosje en til de flap van mijn leren tas op, verberg mijn buit erin, met het pakje wijn en al. Ik verwachtte natuurlijk niet dat iemand iets voor me zou halen, maar het is toch fijn om herinnerd te worden. Cam, mijn zus, zal me ongetwijfeld morgen verrassen met een mooie blouse of een sexy paar oorbellen als ik haar zie, en mijn vader zal me waarschijnlijk ergens deze week bellen.

Shel weet me echter altijd aan het lachen te maken. Ik ben oud genoeg om in een bar te werken, maar niet oud genoeg om te drinken. Mij stiekem wat wijn toeschuiven wat ik buiten het pand kan opdrinken, zal mijn kleine avontuur vanavond zijn.

‘Dank je wel,’ zeg ik en ik spring op de bar om een kus op haar wang te planten.

‘Wees voorzichtig,’ vertelt ze me.

Ik knik en draai me om, loop de houten deur uit en stap het trottoir op.

De deur sluit achter me, de muziek binnen klinkt nu als een dof gebons, en mijn borst zakt in elkaar terwijl ik de adem loslaat waarvan ik niet doorhad dat ik hem inhield.

Ik hou van haar, maar ik wou dat ze zich geen zorgen om me maakte. Ze kijkt naar me alsof ze mijn moeder is en alles wil oplossen.

Ik mag wensen dat ik zoveel geluk had gehad met een moeder zoals zij.

De verfrissende buitenlucht, die ik verwelkom, spoelt over me heen. De late avondkou bezorgt me kippenvel op mijn armen, en de aangename geur van meibloemen dringt mijn neusgaten binnen. Ik kantel mijn hoofd achterover, sluit mijn ogen en adem diep in terwijl de lange lokken van mijn pony zachtjes langs mijn wang kietelen in de lichte bries.

Hete zomernachten komen eraan.

Ik open mijn ogen, kijk naar links en dan naar rechts en zie dat de trottoirs leeg zijn, maar auto's nog steeds langs beide kanten van de straat geparkeerd staan. Ook de parkeerplaats van de VFA zit vol. Hun Bingoavond verandert meestal tegen deze tijd in een baravond, en het lijkt erop dat de oudjes nog steeds volop doorgaan.

Ik sla linksaf en trek het elastiekje uit mijn haar, laat mijn losse krullen vallen en schuif het elastiek om mijn pols voor ik begin te lopen.

De nacht voelt heerlijk, zelfs al is het nog een beetje fris. Binnen in de bar werd er in elke hoek te veel alcohol geconsumeerd en de lucht stijgt de hele avond al mijn neus in.

Er is ook te veel lawaai, en er zijn te veel mensen die staren.

Ik versnel mijn pas, enthousiast om even in de duistere bioscoop te verdwijnen. Normaal ga ik niet alleen, maar als er een oudere film uit de jaren tachtig draait zoals *Evil Dead*, móét ik gewoon gaan. Cole houdt alleen van special effects en vertrouwt geen films die voor 1995 zijn gemaakt.

Ik glimlach bij de gedachte aan zijn eigenaardigheden. Hij weet niet wat hij mist. De jaren tachtig waren fantastisch. Een heel decennium van gewoon puur plezier. Niet alles hoefde betekenis te hebben of diep te zijn.

Het is een welkome ontsnapping, vooral vanavond.

Als ik de hoek om ga en naar het kaartjesloket loop, zie ik dat ik een paar minuten te vroeg ben, wat perfect is. Ik haat het om de trailers aan het begin te missen.

'Eén kaartje, alstublieft,' zeg ik tegen de kassière.

Ik haal de prop met fooien uit mijn zak die ik vanavond heb verdiend en haal er zeven-vijftig uit voor het kaartje. Niet dat ik geld over heb met de huur die eraan komt en de kleine stapel rekeningen op het bureau van Cole en mij in ons appartement die we nog niet kunnen betalen, maar zeven dollar zal me niet maken of breken.

En het is mijn verjaardag, dus...

Binnen loop ik langs de snackbalie en ga rechtstreeks naar

de volgende dubbele deuren. Er is maar één bioscoopzaal, en verrassend genoeg heeft deze plek het al zestig jaar volgehouden, zelfs ondanks de grotere twaalf-zalen bioscopen die in de omliggende steden zijn gebouwd. The Grand moest creatief worden met voorstellingen om middernacht van klassieke films zoals vanavond, maar ze doen ook verkleedfeesten en privé-evenementen. Ik kom hier niet vaak door mijn school- en werkrooster, maar het is een fijne, donkere plek als je even wilt verdwijnen. Privé en rustig.

Door de deuren lopend, check ik mijn telefoon nog één keer om te zien of Cole me gebeld of geappt heeft. Ik zet mijn beltoon uit en stop hem terug in mijn zak.

Er draaien wat advertenties op het scherm, maar de lichten van de zaal zijn nog aan. Ik scan snel de ruimte en zie een paar eenzame figuren verspreid zitten. Er zit ook een stelletje op de achterste rij rechts van me, en een kleine groep jongens zit in het midden—jong, te horen aan hun irritant luide gelach. Van de ongeveer 300 stoelen zijn er zeker 285 nog beschikbaar, dus ik heb ruim de keuze.

Ik loop vijf of zes rijen naar beneden, vind een lege rij en kies een stoel ergens halverwege. Ik zet mijn tas neer en trek stilletjes het paarse pakje wijn eruit, waarna ik het etiket in het schemerlicht lees.

Merlot. Ik had gehoopt op witte wijn, maar Shel moest waarschijnlijk van dit spul af. We serveren het alleen bij buitenevenementen want we willen liever geen glas buiten.

Ik schroef de dop eraf en snuif de doordringende geur op, zonder ook maar iets van die chique aroma's te herkennen waar sommeliërs altijd zo lyrisch over zijn. Geen hint van eikenhout met een 'gedurfde geur van zoete kersen' of wat dan ook.

Ik schuif mijn dienblad mijn kant op en profiteer van de lege rij voor me. Ik buig mijn knieën omhoog en plaats mijn Chucks op de armleuning tussen de lege stoelen.

Het pakje wijn zet ik neer en ik haal mijn telefoon uit mijn achterzak, voor het geval Cole belt, en leg hem op het

dienblad naast de wijn. Maar in plaats daarvan valt hij eraf. Hij glijdt tussen mijn benen door op de grond en ik trek mijn knieën omhoog om hem te proberen vangen, maar ze stoten tegen het dienblad en laten de open wijn op de grond vallen.

Mijn mond valt open en ik snak naar adem. 'Shit!' gooi ik eruit in een fluistering.

Wat de hel?

Ik plant mijn voeten weer stevig op de grond, duw het dienblad opzij en duik naar beneden op de vloer om mijn telefoon op de tast te zoeken. Mijn vingers raken de gemorste wijn en ik ril van de troep. Ik werp een blik over de stoelen en zie de groep jongens een paar rijen verderop, precies in de lijn van de wijnstroom.

Ik kreun. *Geweldig.*

Een dun laagje zweet koelt mijn voorhoofd, en ik sta op, trek mijn sjaal uit mijn tas om mijn vingers af te drogen. Ik wil hem niet verpesten, maar ik heb geen servetten.

Wat een puinhoop.

Dat was dan mijn ontsnapping van twee uur.

Ik kijk rond naar een medewerker met een lampje, vrij zeker dat deze bioscoop die niet in dienst heeft, zeker niet op dit tijdstip. Het enige licht dat ik heb, zit op mijn telefoon, en de vloeren zijn donker.

Ik zie niemand, dus pak mijn sjaal en tas en loop naar de volgende rij, buk me en kijk onder de stoelen of ik mijn telefoon zie. Als ik niets vind, ga ik naar de volgende rij en daarna de volgende, bijna zeker dat ik hem ergens hoorde wegglijden. Omdat de rijen aflopen, kan het ook best ver zijn geschoven. Verdómmme.

Bij de volgende rij zet ik mijn spullen neer, ga op handen en knieën zitten en gluur links en rechts onder de andere rijen, voel ondertussen met mijn handen onder de stoelen als ik vooruit kruip. Een stel lange benen in een spijkerbroek verschijnen voor me, en ik kijk op, zie een man zitten die popcorn in zijn hand heeft, halverwege naar zijn mond. Hij

staart naar beneden met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Sorry,’ fluister ik, terwijl ik mijn haar achter mijn oor steek. ‘Ik liet mijn drankje vallen en mijn telefoon gleed hier ergens heen. Zou je...?’

Hij aarzelt even en knippert dan met zijn ogen, voor hij rechtop gaat zitten. ‘Ja, natuurlijk.’ Hij schuift zijn dienblad opzij, staat op en haalt iets uit zijn zak. ‘Hier.’

Hij zet het zaklampje van zijn telefoon aan en hurkt, schijnt het onder de stoelen.

Onmiddellijk zie ik mijn telefoon onder de stoel naast de zijne en grijp hem. *Godzijdank*. We staan allebei op en mijn schouders ontspannen. Ik kan me op dit moment geen nieuwe veroorloven. Ik glijd met mijn vingers over het scherm en voel of er geen barsten in zitten.

‘Gevonden?’ vraagt hij.

‘Ja, dank je.’

Hij zet zijn zaklamp uit, maar strekt zijn hand uit, veegt met zijn vingers langs de onderkant van mijn telefoon en brengt ze naar zijn neus om te ruiken.

‘Is dat...’ Hij trekt een gezicht. ‘Wijn?’

Ik kijk naar de grond en zie dat hij in het drankje staat dat ik drie rijen verderop heb gemorst.

‘O, jeetje.’ Ik kijk naar hem op. ‘Het spijt me zo. Zit het overal?’

‘Nee, nee, het is goed.’ Hij laat een lachje horen – zijn lippen krullen meer naar één kant als hij glimlacht – en stapt uit de plas. ‘Ik wist niet dat ze hier alcohol verkochten.’

Ik pak mijn sjaal en veeg mijn telefoon schoon. ‘O, dat doen ze niet,’ zeg ik zachtjes, zodat ik de anderen in de bioscoop niet stoort. ‘Ik kom net van mijn werk. Mijn baas gaf het me voor een... eh,’ ik schud mijn hoofd, zoekend naar woorden, ‘om te, eh... om iets te vieren.’

‘Iets te vieren?’

‘Ssst,’ sist iemand.

We kijken allebei naar de man één rij achter ons, ver naar

rechts, die ons een boze blik toewerpt vanuit zijn ooghoeken. Noch de trailers, noch de film zijn begonnen, en we staan niet in zijn zichtlijn, maar blijkbaar storen we hem. Ik beweeg weg, terug naar mijn tas.

De man die me hielp, pakt zijn drankje en popcorn op en volgt me, de vage geur van zijn douchegel dringt mijn neus binnen. 'Ik schuif even een stukje op, weg uit de troep,' zegt hij.

Hij gaat een paar stoelen verder zitten en werpt een blik op mij en dan weer naar de plek waar ik zat toen mijn telefoon en wijn vielen. 'Je bent welkom om hier te zitten.' Hij gebaart naar de stoel naast hem, waarschijnlijk omdat hij doorheeft dat ik vanavond ook alleen ben.

'Dank je,' zeg ik. 'Ik ga gewoon...'

Ik maak mijn zin niet af. Ik stap achteruit, pak mijn tas op en draai me om richting mijn eigen stoel wanneer ik een jongen en een meisje de bioscoop zie binnenkomen. Ik verstijf en kijk hoe ze linksaf slaan naar de achterste rij aan de andere kant van de zaal en daar neerploffen.

Shít.

Jay McCabe. Het enige andere vriendje dat ik heb gehad naast Cole, en hij laat Cole eruitzien als een prins. Helaas houdt hij er nog steeds van om bij elke gelegenheid een sneer naar me te maken, en er is geen haar op mijn hoofd die eraan denkt hem vanavond te confronteren.

'Gaat het?' vraagt de man met de zaklamp als ik niet beweeg. 'Ik beloof dat ik geen avances maak. Je bent te oud voor me.'

Ik kijk hem aan, vergeet Jay en het meisje voor een moment. *Te oud voor hem? Wat?* Ik neem zijn meer dan één meter vijftientig lengte in me op, de contouren van spieren zichtbaar door zijn T-shirt, en zijn gespierde rechteronderarm met een volledige sleeve-tatoeage die in zijn shirt verdwijnt. Ik heb genoeg mannen in de bar gezien, en hij ziet er niet uit als welke negentienjarige jongen ook. Hij moet minstens wat zijn? Dertig?

Hij snuift. 'Ik maak een grapje,' zegt hij, zijn mond breekt

open in een brede glimlach waardoor mijn gezicht even vertrekt. 'Als je niet alleen naar de film wilt kijken, ben je welkom om hier te zitten. Dat is alles wat ik bedoelde.'

Ik werp een snelle blik naar Jay en wie hij bij zich heeft, maar dan komt er plotseling een groep jongens door de dubbele deuren; ze maken veel lawaai als ze de bioscoop binnenkomen. Ik zie Jay wegstaren van het meisje en naar het tumult, en ik plof instinctief neer op de stoel naast de man. Ik wil niet dat Jay me ziet.

'Dank je,' zeg ik tegen de man naast me.

Ik voel de aanwezigheid van mijn ex in de zaal, en de oude herinneringen komen naar boven, herinneren me eraan hoe hulpeloos ik me door hem liet voelen. Ik wil gewoon één avond zonder aan alles te hoeven denken.

Ik leun achterover en probeer te ontspannen, maar dan werp ik een blik uit mijn ooghoeken, de nabijheid van een onbekende man naast me voelt plotseling als een brandend vuur dat onmogelijk te negeren is.

Ik draai mijn hoofd en kijk hem met enige aarzeling aan. 'Je bent geen seriemoordenaar, toch?'

Hij frons en kijkt me aan. 'Ben jij dat?'

'Het zijn meestal antisociale, blanke mannen.'

Knappe man hier helemaal alleen? Hmmm...

Hij trekt een scherpe wenkbrauw op. 'En ze zien er normaal uit zoals iedereen,' voegt hij eraan toe, met achterdocht in zijn stem terwijl hij me van top tot teen bekijkt.

Het licht van de advertenties op het scherm weerkaatst in zijn ogen, geen van ons beiden deinst terug, maar ik hou het niet langer vol. Ik barst in een zachte grinnik uit.

Ik steek eindelijk mijn hand naar hem uit. 'Ik ben Jordan. Sorry voor de wijn.'

'Jordan?' herhaalt hij, voor hij mijn hand pakt en schudt. 'Ongebruikelijke naam voor een meisje.'

'Nee, niet echt.' Ik ontspan me in de stoel, vouw mijn armen over mijn borst, trek mijn knieën op en plant mijn schoenen

in de ruimte tussen de twee lege stoelen voor me. ‘Het was de naam van Tom Cruise’ geliefde in *Cocktail*, weet je nog?’

Zijn wenkbrauwen trekken vragend op.

‘*Cocktail?*’ herhaal ik. ‘Film uit 1988 over flair bartending?’

‘O, juist.’ Maar er is een onzekere blik in zijn ogen, en ik ben er niet zeker van dat hij in vredesnaam weet waar ik het over heb.

‘Hou je van jaren tachtig films?’ vraag ik, wijzend naar de film die we zo gaan kijken.

‘Ik hou van hórrorfilms,’ zegt hij, en houdt de popcorn naar me uit. ‘Deze is een klassieker. Jij?’

‘Ik hou van de jaren tachtig.’ Ik neem een handjevol en steek er eentje in mijn mond. ‘Mijn vriend heeft een hekel aan mijn smaak in films en muziek, maar ik kan het niet weerstaan. Ik ben hier altijd wanneer ze iets uit dat decennium draaien.’

Ik voel me ongemakkelijk omdat ik zomaar tussendoor mijn vriendje benoem, maar ik wil hier geen verkeerde indruk wekken. Ik werp snel een blik naar zijn linkerhand, gelukkig geen trouwring te zien. Het zou fout zijn om hier met een getrouwde man te zitten.

Maar hij kijkt me alleen maar veelbetekenend aan. ‘*Breakfast Club* is vast je favoriet, toch?’ zegt hij. ‘En elke andere creatie van John Hughes?’

‘Heb je iets tegen *The Breakfast Club*?’

‘Niet de eerste tien keer dat ik hem zag, nee.’

Een glimlach speelt om mijn lippen. Hij is wel vaak op tv, inderdaad.

Hij leunt naar me toe. ‘De jaren tachtig was het tijdperk van de actieheld,’ benadrukt hij, zijn diepe stem dichtbij en gedempt. ‘Mensen vergeten dat. *Lethal Weapon*, *Die Hard*, *The Terminator*, *Rambo*...’

‘Jean-Claude Van Damme,’ voeg ik eraan toe.

‘Precies.’

Ik bijt op de hoek van mijn lip om niet te lachen, maar mijn buik schudt toch, en ik laat een snuif horen.

Hij fronst. 'Waar lach je om?'

'Nergens om,' antwoord ik snel, knikkend. 'Van Damme. Geweldige acteur. Heel relevante films.'

Ik kan de lach echter niet van mijn gezicht houden, en hij trekt zijn wenkbrauwen samen, wetend dat ik onzin uitkraam.

Op dat moment hoor ik een giechel ergens achter me, en ik draai mijn hoofd om over mijn schouder te kijken. Ik zie Jay, van het scherm weggedraaid, leunend naar het meisje, terwijl ze nu uitgebreid aan het zoenen zijn.

'Ken je hen?' vraagt de man naast me.

Ik schud mijn hoofd. Hij hoeft mijn zaken niet te weten.

We vallen stil, en ik eet de popcorn in mijn hand op, laat mijn hoofd achterovervallen en kijk omhoog naar het hoge plafond en de antieke gouden bogen boven me. Hij zit naast me, en ik adem langzaam in en uit, ondanks het bonzen in mijn borst.

Waarom ben ik nerveus? Is het Jay?

Nee, ik denk niet eens aan hem op dit moment.

Mensen om ons heen kletsen, wachten tot de film begint, maar ik hoor niet wat ze zeggen, en het kan me ook niet echt schelen. Mijn huid voelt warm.

'Dus, wat studeer je aan Doral State?' vraagt hij.

Ik kijk hem verrast aan. Hoe weet hij waar ik studeer?

Seriemoordenaar.

Maar dan gebaart hij naar mijn tas op de grond, en ik zie de sleutelhanger eraan hangen met het embleem van de universiteit erop gedrukt.

O, duh.

Ik ga rechtop zitten. 'Landschapsontwerp,' zeg ik. 'Ik wil buitenruimtes mooi maken.'

'Dat klinkt leuk. Ik werk in de bouw.'

Ik geef hem kort een halve glimlach. 'Dus, dan maak jij binnenruimtes mooi.'

'Nee, niet echt.'

Ik lach om zijn sombere toon, alsof hij vreselijk verveeld

is met wat hij doet.

‘Ik maak ze functioneel,’ corrigeert hij me.

Hij kijkt me aan met hazelnootkleurige ogen, warm en doordringend, maar dan laat hij zijn blik een fractie van een seconde naar mijn mond zakken, en een lichte tinteling gaat door mijn buik. Hij kijkt snel weg en ik sla mijn ogen neer, heb moeite om mijn ademhaling onder controle te krijgen.

Ik schraap mijn keel, buig voorover en haal de doos met donuts uit mijn tas. Ik zet ze op het dienblad, zwaai het tafeltje voor me en open het deksel.

De zoete geur bereikt meteen mijn neus, en mijn maag knort.

Ik kijk naar het projectievenster achter in de zaal, me afvragend of de film snel begint, want ik wilde deze bewaren voor later, maar ik sterf nu van de honger.

Ik voel de ogen van de man op me gericht, en ik kijk naar hem terwijl ik de donuts uitleg. ‘Het is mijn verjaardag. Naast de wijn gaf mijn baas me de enige ‘taart’ die ze kon vinden bij een drive-thru.’

Ik pak er één en leun achterover, voor ik mijn voeten weer op de armleuning voor me zet.

‘Ga je alle zes donuts opeten?’ vraagt hij.

Ik pauzeer de donut twee centimeter van mijn mond en werp hem een scherpe blik toe. ‘Zou je dat afschuwelijk vinden of zo?’

‘Nee, ik vraag me alleen af of ik er eentje krijg.’

Ik glimlach en zwaai naar de doos, nodig hem uit om zichzelf te bedienen.

Hij pakt een simpele geglazuurde, en ik weet niet zeker of hij een type is dat van eenvoudige dingen houdt of gewoon probeert de speciale met sprinkels voor mij te bewaren, maar hoe dan ook, ik vind het wel een beetje leuk. We zitten achterover en eten, maar ik kan het niet laten af en toe een blik op hem te werpen.

Zijn bruine haar is licht, en zijn ogen lijken blauw, groen of hazelnootkleurig, afhankelijk van het licht dat van het

scherm flitst. Hij heeft een beetje een stoppelbaard op zijn ovaalvormige gezicht, een scherpe neus, en mijn blik wordt getrokken naar hoe zijn hoekige kaaklijn zich spant als hij kauwt. Er zijn heel vaag wat kraaienpootjes zichtbaar rond zijn ogen, dus hij kan ouder dan dertig zijn, maar dat kan ook door zijn werk in de zon komen. Hij is lang, sterk, fit en gebruind, en zijn ogen schieten plotseling opzij alsof hij voelt dat ik naar hem staar. Ik kijk snel weer voor me.

Verdorie.

Dat is oké, toch? Het is normaal om andere mensen aantrekkelijk te vinden. Dat gebeurt gewoon. Ik bedoel, Scarlett Johansson is aantrekkelijk. Dat betekent niet dat ik geïnteresseerd in haar ben.

Ik neem nog een hapje van mijn donut, mijn blik glijdt weer opzij, waarna ik zijn armen en de verschillende tatoeages in me opneem. Zwarte tandwielen en bouten, als een robotskelet, wat tribal werk dat duidelijk laat zien dat hij een kind uit de jaren negentig is, en ik zie iets wat lijkt op een zakhorloge dat uit zijn huid probeert te ontsnappen. Het is een mengelmoes zonder duidelijk thema, maar het is een prachtig werk. Ik vraag me af wat het verhaal erachter is.

Ik neem nog een hap, het roze glazuur en de regenboog sprinkels sturen elektrische prikkels naar mijn kaak en zorgen ervoor dat ik de hele donut in één keer wil opeten.

‘Weet je, ik wil eigenlijk best wel graag wat buikspieren,’ zeg ik kauwend, ‘maar deze dingen zijn echt te lekker.’

Hij begint te lachen, kijkt me aan en laat een gegrinnik horen.

‘Wat?’

‘Niets. Je bent gewoon...’ Hij kijkt weg alsof hij naar woorden zoekt. ‘Je bent gewoon een beetje, eh, interessant of... zoiets?’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Sorry, ik weet niet wat ik bedoel.’ Dan floept hij eruit: ‘Schattig,’ alsof hij het zich ineens herinnert. ‘Je bent schattig, bedoel ik.’

Mijn buik maakt een sprongetje, en mijn wangen worden

warm, net alsof ik weer in groep zeven zit, toen het een enorm compliment was als een jongen die je leuk vond zei dat je schattig was. Ik weet dat hij mijn persoonlijkheid bedoelt en niet hoe ik eruitzie, maar toch vind ik het leuk.

Hij eet zijn donut op en neemt een slok van zijn frisdrank. 'Dus, hoe oud ben je?' vraagt hij. 'Drieëntwintig, vierentwintig?'

'Op een dag, ja.'

Hij lacht zachtjes.

'Negentien,' antwoord ik uiteindelijk.

Hij haalt diep adem en zucht, iets ver weg in zijn blik.

'Wat?' zeg ik voor ik de laatste hap neem, mijn handen aan elkaar afveeg en onderuit zak, met mijn hoofd achterover op de stoel leunend.

'Om weer zo jong te zijn,' mijmert hij. 'Het lijkt wel gisteren.'

Nou, hoe oud zou hij kunnen zijn? Negentien kan voor hem toch niet zo lang geleden zijn. Tien jaar? Misschien twaalf?

'Dus, je zou een paar dingen anders doen als je terug kon?' vraag ik.

Hij trekt een strakke glimlach en kijkt op me neer, zijn blik serieus. 'Laat me je iets vertellen... Een klein advies, oké?'

Ik luister, kijk naar hem op en mijn blik kruist de zijne.

'Geef alles wat je hebt,' zegt hij.

Huh?

Hij ziet waarschijnlijk de verwarring op mijn gezicht, want hij gaat verder.

'De tijd vliegt voorbij als een kogel,' zegt hij, 'en angst geeft je precies de excuses die je zoekt om de dingen niet te doen waarvan je weet dat je ze wel zou moeten doen. Twijfel niet aan jezelf, overdenk niets, laat angst je niet tegenhouden, wees vooral níét lui, en baseer je beslissingen niet op hoe gelukkig ze anderen zullen maken. Je moet er gewoon helemaal voor gaan, oké?'

Ik staar naar hem op, en helaas is dat alles wat ik lijk te

kunnen doen. Ik wil glimlachen, want mijn hart zwelt op en het voelt goed, maar ik word ook overspoeld door iets wat ik niet kan plaatsen. Het is alsof een dozijn verschillende emoties tegelijk binnenstromen, en het enige wat ik kan doen is kort en oppervlakkig ademen.

‘Oké,’ fluister ik naar hem.

Ik weet niet zeker of wat hij zei was wat ik wilde horen of wat ik moest horen, maar ik voel mijn schouders iets meer rechten en mijn kin stijgt met een gevoel van paraatheid. Voor zolang het duurt, ben ik een beetje moediger, en hij is mijn nieuwe held.

Ik kijk toe hoe hij een klein doosje tevoorschijn haalt en een lucifer aansteekt, de kleine vlam helder brandend. Hij steekt het in een van de donuts, en al het roze glazuur – dat Shel speciaal heeft gekozen omdat ze weet dat dat mijn favoriete kleur is – reflecteert in het licht. Ik voel mijn hart warm worden bij het gebaar.

Ik zet mijn voeten op de grond, leun naar voren, sluit mijn ogen en wens in mijn hoofd om wat ik wil, waarna ik de vlam uitblaas.

Ik wenste niet wat ik normaal wens, trouwens. Mijn hoofd is plotseling leeg, en ik herinner me niet al de dingen die ik nodig heb en wil buiten deze bioscoop om. Ik wens alleen voor het enige wat ik nu kan bedenken.

We leunen allebei achterover en settelen ons, elk met nog een donut, wanneer de lichten eindelijk dimmen en het surroundgeluid ons van beide kanten van de bioscoop raakt.

De komende negentig minuten eten en lachen we, en ik verberg mijn gezicht een paar keer als ik weet dat er iets gaat gebeuren. Ik schrik af en toe en lach naar hem als hij dat ook doet, omdat hij er dan beschaamd uitziet. Na een tijdje merk ik dat mijn hoofd zijn richting op ligt, en hij heeft zijn voet op de lege stoel voor ons gelegd, met zijn hoofd ook achterover, en we zitten volledig op ons gemak. Het is niet eens in me opgekomen om enige afstand te bewaren.

Ik kijk niet vaak films met anderen. Ik ben niet gewend om gewoon in stilte naast iemand te zitten. De schema's van Cole en mij lopen niet altijd synchroon, mijn zus Cam heeft nooit meer vrije tijd, en de meeste vriendschappen van de middelbare school hebben het niet overleefd na de diploma-uitreiking, ongeveer een jaar geleden. Het is fijn om even samen te zijn.

Tegen de tijd dat de aftiteling rolt, weet ik niet zeker of ik me veel van de film herinner. Maar ik ben al lange tijd niet meer zo ontspannen geweest. Ik heb gelachen, geglimlacht, grappen gemaakt en alles daarbuiten even vergeten, en dat had ik nodig. Ik wil eigenlijk nog niet naar huis.

De lichten gaan aan, en ik ga langzaam rechtop zitten, zet mijn voeten weer op de vloer, slik de brok in mijn keel door en kijk naar hem. Hij zit ook rechtop, maar kijkt me nauwelijks aan.

Ik sta op, til de riem van mijn tas over mijn hoofd en pak mijn afval op.

'Nou, ze draaien *Poltergeist* over een paar weken,' zegt hij achter me, terwijl hij opstaat en ook zijn afval meeneemt. 'Als ik je zie, zorg ik ervoor dat ik hogerop zit.'

Ik lach zachtjes en denk aan de wijn. We lopen allebei de rij uit en richting de deuren, en ik merk dat Jay en zijn date niet meer op hun stoelen zitten. Ze zijn waarschijnlijk al weg, maar eerlijk gezegd was ik ze allang vergeten.

Poltergeist. Betekent dit dat hij er dan zal zijn? Is dit zijn manier om nonchalant te laten weten dat hij er zal zijn, voor het geval ik ook toevallig wil komen?

Maar nee, hij weet dat ik een vriend heb.

Ik kan het niet helpen, maar ik vraag me af: als Cole en ik om wat voor reden dan ook de komende maand niet zouden halen, zou ik dan naar de film gaan, wetend dat hij daar zou zijn?

Ik knipper langzaam en hard, schuldgevoel spoelt over me heen als ik het gangpad afloop. Waarschijnlijk wel. Er

zijn niet veel ‘vissen in de zee’ in dit kleine stadje, en ik heb vanavond plezier gehad. Deze man is interessant.

En knap.

En hij heeft werk.

Ik zou hem aan mijn oudere zus moeten koppelen. Hoe hij al die tijd ongemerkt onder haar radar is gebleven, is mij een raadsel.

We duwen de deur open, verlaten als laatsten de bioscoop en stoppen in de lobby om al onze troep weg te gooien.

Ik kijk naar hem op, mijn hart slaat een slag over nu ik hem in het helderdere licht zie staan, recht voor me. Hazelnootkleurige ogen. Absoluut hazelnootkleurig. Maar meer groen rond de buitenrand van de irissen.

Zijn haar is gestyled met maar een klein beetje styling-producten, net lang genoeg om je vingers erdoorheen te halen, en mijn blik zakt naar zijn gladde, gebruide hals. Ik kan niet zien of er een zongebruinde lijn onder de kraag van zijn T-shirt zit. Is hij overal zo gebruid? Een ongevroegde gedachte van hem, zonder shirt, zwetend als hij met een hamer slaat of met houten balken sjouwt, flitst door mijn hoofd en ik...

Ik sluit mijn ogen weer en schud mijn hoofd. *Yeah, wow, oké.*

‘Ehm, ik moet gaan,’ zeg ik terwijl ik de riem van mijn tas vastpak. ‘Hopelijk staat mijn vriend nu te wachten bij de bar om me op te halen.’

‘Bar?’

‘Grounders?’ antwoord ik, denkend dat hij de plek waarschijnlijk wel kent. Het is een van de drie kroegen in het stadje, hoewel veel mensen Poor Red’s of de stripclub verkiezen boven het bruine kroegje waar ik werk. ‘Ik was vanavond iets eerder vrij dan verwacht, maar hij is mijn chauffeur, en ik kon hem niet bereiken. Hij zou er nu moeten zijn.’

Hij duwt de deur open, houdt hem voor me vast terwijl ik de bioscoop verlaat, en volgt me naar buiten.

‘Nou, ik hoop dat je een fijne verjaardag hebt gehad, on-

danks dat je moest werken,' zegt hij.

Ik loop naar rechts, in de richting van Grounders, terwijl hij naar links gaat.

'En jij bedankt dat je me gezelschap hebt gehouden,' zeg ik tegen hem. 'Ik hoop dat ik de film niet voor je heb verpest.'

Hij staart me een moment aan, zijn ademhaling wordt zwaarder wanneer een verscheurde blik over zijn gezicht trekt. Uiteindelijk schudt hij zijn hoofd en wendt zijn ogen af. 'Helemaal niet,' zegt hij.

Een moment van stilte verstrijkt, en langzaam bewegen we verder uit elkaar, maar geen van beiden draait zich om.

De stilte wordt langer, de afstand groter, en uiteindelijk steekt hij een hand op, geeft me een klein zwaaiend gebaar en stopt daarna beide handen in zijn achterzakken. 'Welterusten,' zegt hij.

Ik kan hem alleen aanstaren. *Ja, welterusten.*

En dan draai ik me om, mijn maag trekt zich samen tot een strakkere knoop.

Ik heb niet eens zijn naam gevraagd. Het zou fijn zijn om 'hoi' te zeggen als ik hem nog eens tegenkom.

Ik heb echter geen tijd om erover na te denken, want mijn telefoon gaat over, en ik haal hem uit mijn zak. Cole's naam verschijnt op het scherm.

Ik stop op de stoep en neem op. 'Hé, ben je bij Grounders?' vraag ik hem. 'Ik ben er bijna.'

Maar hij zegt niets, en ik aarzel, roep zijn naam. 'Cole? Hé, ben je daar?'

Niets.

'Cole?' zeg ik luider.

Maar de lijn is dood. Ik wil hem terugbellen, maar dan hoor ik een stem achter me.

'Je vriend heet Cole?' vraagt de man uit de bioscoop. 'Cole Lawson?'

Ik draai me om en zie hem langzaam naar me teruglopen.

'Ja,' zeg ik. 'Ken je hem?'

Hij aarzelt een moment, alsof hij iets moet verwerken, en steekt dan zijn hand uit, zich eindelijk voorstellend. 'Ik ben Pike. Pike Lawson.'

Lawson?

Hij pauzeert een moment en voegt dan toe: 'Zijn vader.'
Mijn longen lopen leeg. 'Wat?' adem ik uit.

Zijn vader?

Mijn mond valt open, maar ik klap hem snel weer dicht en kijk met nieuwe ogen naar deze man terwijl het besef tot me doordringt.

Cole heeft zijn vader in het voorbijgaan genoemd – Ik wist dat hij hier in de buurt woonde – maar ze zijn niet close, voor zover ik weet. Het beeld dat ik van Cole's vader had door de korte opmerkingen van zijn zoon, past helemaal niet bij de man waarmee ik vanavond in de bioscoop sprak. Hij is aardig.

Makkelijk om mee te praten.

En hij ziet er amper oud genoeg uit om een zoon van negentien te hebben, kom op zeg.

'Zijn vader?' zeg ik hardop.

Hij geeft me een korte glimlach, en ik weet dat dit ook voor hem een onverwachte wending is.

Dan hoor ik zijn telefoon trillen in zijn zak, en hij haalt hem eruit om het scherm te bekijken.

'En als hij me nu belt, moet hij wel in de problemen zitten,' zegt hij, starend naar de telefoon. 'Heb je een lift nodig?'

'Een lift waarheen?'

'Naar het politiebureau, neem ik aan.' Hij zucht, neemt de telefoon op en begint te lopen. 'Kom mee.'

JORDAN

Ik mocht bij hem wonen toen ik nergens anders heen kon.

Hij misbruikt me niet, doet me geen pijn en laat me ook niet links liggen. Hij behandelt me niet alsof ik niets waard ben, vindt me niet vanzelfsprekend en geeft me geen onveilig gevoel.

Hij ziet me staan, lacht naar me en kijkt me aan.

Hij luistert naar me, beschermt me en ziet me.

Aan de ontbijttafel kan ik zijn blik op me voelen branden en mijn hart gaat razendsnel tekeer als hij aan het einde van de dag de oprit oprijdt.

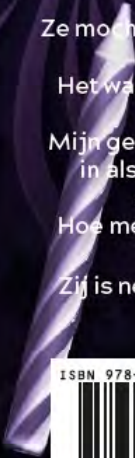
Dit kan niet. Het mag niet gebeuren.

Mijn zus zei ooit tegen me dat er geen goede mannen zijn en als je er toch een vindt, dan is die waarschijnlijk niet beschikbaar. In ons geval is het juist andersom.

Pike Lawson is niet degene die niet beschikbaar is.

Dat ben ik.

PIKE

Ze mocht bij me intrekken omdat ik dacht dat ik haar daarmee hielp. Ze zou voor me koken en het huis schoonhouden.

Het was een simpele afspraak, maar hoe langer onze deal duurt, hoe moeilijker het wordt.

Mijn gedachten dwalen voortdurend af naar haar en ik hou mijn adem in als ik per ongeluk tegen haar aan bots in huis. Ik mag haar niet aanraken en zou daar ook niet naar moeten verlangen.

Hoe meer onze paden elkaar kruisen, hoe meer ze een deel van mijn leven wordt. Maar we kunnen hier niet aan toegeven.

Zij is negentien, ik ben achtendertig. En de vader van haar vriendje.

ISBN 978-94-6440-758-7

9 789464 407587 >

SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING